

pictures, videos, and posts. Travel guidebooks offer detailed information about a particular destination. Television travel programs highlight various locations and give viewers tips and tricks on how to have the best travel experience. Advertising campaigns via brochures in the mail, TV ads, and website pop-up ads, continue to remind visitors of the benefits of travelling. Travel review sites such as TripAdvisor, allow users to review hotels, restaurants, and attractions in every country in the world.

A well-chosen material which is based on relevant texts and activities will help to form a wide range of skills for intercultural communication. Every activity should develop more than one skill. Authentic texts are used as a source of new vocabulary, the formation of communicative and reading skills. Thus, teaching English for Specific Purposes the students of «Tourism» will guarantee them professional self-realization in their future career.

Consequently, English remains a difficult language to master in spite of the fact that the Tourism sector can benefit enormously from it and it can revive interest in learning languages. We all agree with the statement that «...English for tourism is one of the most attractive areas of English for Specific Purposes (ESP) because, after all, all of us are tourists on various occasions nowadays» [4].

Література

1. Комуникативні методи та матеріали для викладання англійської мови: перекладено і адаптовано Л. В. Биркун, доцент Київського національного університету ім. Т. Шевченко. — Oxford University Press, 1998. — 48 с.

2. Ніколаєва С.Ю. Методика викладання іноземних мов в середніх навчальних закладах / С. Ю. Ніколаєва. — К.: Ленвіт, 2002. — 346 с.

3. Словник іншомовних слів / уклад. С. М. Морозов, Л. М. Шкарапуца. — К.: Наук. думка, 2000. — 680 с.

4. Minodora Otilia Simion. The Importance Of Teaching English In The Field Of Tourism In Universities [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.utgjiu.ro/revista/ec/pdf/2012-02/23_simion%20otilia.pdf

5. Neil Payne. Ten Tips for Effective Cross-Cultural Communication. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.kwintessential.co.uk>

Кривич Н.Ф.

старший викладач

кафедри української мови і літератури

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД ЯК СКЛАДНИК УСПІШНОЇ КОМУНІКАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ЕКОНОМІСТІВ

Анотація. У статті розглянуті питання компетентнісного підходу як складової успішної комунікації у процесі формування навчально-пізнавальної діяльності студентів-економістів. Проаналізовані основні підходи вчених до визначення сутності компетентнісного підходу в системі освіти. Систематизовані основні підходи до визначення сутності комунікативної компетентності особистості.

Ключові слова: компетентність, професійна компетентність, комунікативна компетентність майбутніх спеціалістів.

Abstract. The article deals with the issues of competence as a component of professional communication of a future students economist. The main viewpoint of scientists to determine the nature of competence-oriented approach are reviewed here. The main approaches in understanding of the determination the nature of the communicative competence of a person are systematized.

Key words: competence, professional competence, communicative competence of future specialists.

Сучасна освіта повинна забезпечити підготовку компетентного фахівця, який володів би професією і орієнтувався в суміжних галузях діяльності, конкурентоспроможного на ринку праці, готового до професійного зростання, виробничої та соціальної мобільності, що вимагає якісно нового підходу до його підготовки. Особливість підготовки в економічному ВНЗ зумовлена цілями та специфікою майбутньої професійної діяльності в умовах виробництва виконувати різні функції, що наповнює навчально — пізнавальну діяльність студентів — економістів особистісним змістом.

Компетентнісний підхід як основа формування професійної компетентності особистості та її навчально-пізнавальної діяльності є перспективним щодо якості процесу професійної підготовки майбутніх економістів для різних галузей народного господарства.

У науці вперше застосував поняття «компетенція» американський мовознавець М. Хомський для характеристики здатності людини виконувати будь-яку діяльність. У публікаціях ЮНЕСКО поняття компетентності характеризується як поєднання знань, умінь, цінностей і ставлень, застосованих у повсякденні. «Компетентність» — це поняття, що виходить від ставлень до цінностей та умінь, знань [1, 145]. Експерти країн Європейського Союзу визначають поняття «компетентність як здатність засвоювати знання й уміння» [Eurydice, 2002]. Міжнародна комісія Ради Європи в своїх документах трактує поняття «компетентність як загальні або ключові, базові вміння, ключові кваліфікації або опорні знання, які передбачають: спроможність особистості сприймати та відповідати на індивідуальні та соціальні потреби; комплекс ставлень, цінностей, знань і умінь [2, 65]. Міжнародний департамент стандартів для навчання, досягнення та освіти поняття «компетентність» визначає як спроможність кваліфіковано проводити діяльність, виконувати діяльність або роботу. Указане поняття містить набір знань, навичок, ставлень, що дають змогу особистості ефективно діяти або виконувати певні функції, спрямовані на досягнення відповідних стандартів у професійній галузі [3, 43].

З українських науковців питання освітньої компетентності досліджують Н. Бібік, О. Коберник, О. Пометун, Л. Паращенко, О. Савченко, Г. Терещук, О. Овчарук, В. Чайка та ін. О. Коберник зазначає, що компетентність у певній галузі — це поєднання відповідних знань, досвіду, здібностей [6, 33–37].

Відомі російські науковці І. Зімня, Б. Гершунський, О. Суригін та інші визначають компетентність як здатність людини виконувати діяльність, а компетенцію — змістовим компонентом цієї здатності, що представлений у

вигляді знань, навичок, здібностей, котрі здобуваються у процесі навчання. Отже, компетенція — це сфера питань, з якими людина обізнана і має певний досвід, а компетентність — це якість особистості, що ґрунтується на компетенції [4, 85].

Різні підходи до визначення понять «компетентність» і «компетенція» свідчать, що ці поняття мають широке застосування у науці та практичній діяльності людей. Окрему увагу вітчизняні і зарубіжні вчені приділяють поняттю «професійна компетентність». У зарубіжній літературі дано визначення професійної компетентності як «поглиблене знання», «стан адекватного виконання завдання», «здатність до виконання діяльності» тощо, які не повною мірою конкретизують зміст цього поняття. Окремі науковці трактують поняття «професійна компетентність» як рівень освіченості фахівця (Б. Гершунський, А. Щекатунов); як системне явище, що містить знання, уміння, навички, професійно вагомі якості особистості фахівця, які забезпечують виконання ним своїх професійних обов'язків (Т. Браже, М. Запрудський).

Щодо компетентнісного підходу, то цією проблемою вітчизняні та зарубіжні вчені були зацікавлені ще наприкінці 60-х років ХХ століття, але найбільш вагомі дослідження належать початку ХХІ ст.

Дослідженням комунікативних властивостей особистості присвячені праці вітчизняних і зарубіжних учених, які детально вивчають комунікативні здібності особистості (Л. Бірюк, Г. Васильєв, В. Введенський, А. Кідрон, О. Леонт'єв, С. Максименко, М. Савчин, Л. Савенкова), також зупиняються на питаннях комунікативної компетентності Г. Андреєва, О. Бодальов, Ю. Жуков, Т. Щербан та ін.

Отже, коли мова йде про компетентну людину, компетентного фахівця чи про досягнення високого рівня компетентності у певній справі, визначається досягнення високого рівня особистісного та професійного розвитку. Професійну компетентність можна визначити як якісну характеристику особистості фахівця, що включає систему науково-економічних знань, професійних умінь і навичок, стійкого інтересу до знань, потреби у формуванні професійної компетентності свого профілю. Компетентнісний підхід покликаний подолати прірву між освітою та вимогами життя. Серед завдань Національної стратегії розвитку освіти України на 2012–2020 роки є «оновлення цілей і змісту освіти на основі компетентнісного підходу та особистісної орієнтації, урахування світового досвіду та принципів сталого розвитку» [6].

Література

1. Державна національна програма «Освіта» («Україна ХХІ століття»]: Постанова Кабінету Міністрів України від 3 листопада 1993р. — №896. — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>
2. Зимняя И.А. Ключевые компетенции — парадигма результата образования/ И. А. Зимняя//Высшее образование сегодня. — 2003. — №5.
3. Корець О.М. Шляхи формування комунікативної компетенції особистості (на матеріалі іноземної мови) / О. М. Корець // Держава та регіони. Серія: Гуманітарні науки. — 2004. — №2. — С. 154–157.